

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1007/2022
15.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Бранке Дражић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., код ..., кога заступа Душан Живковић, адвокат из ..., против туженог Огранак Приједорпутеви Б а.д. Приједор, са седиштем у Београду – Стари град, кога заступају адвокати Слободан Б. Марковић, Надежда В. Новаковић, Јовица Ћ. Тодоровић, Урош М. Марковић и Срђа М. Марковић, адвокати из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2519/2021 од 31.08.2021. године, у седници одржаној 15.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2519/2021 од 31.08.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2519/2021 од 31.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П1 166/17 од 21.01.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене основне зараде по основу остварених сати прековременог рада и уговорене увећане зараде по основу прековременог рада за период од септембра 2014. до децембра 2014. године, те за период од маја 2015. до децембра 2016. године, исплати појединачне месечне определене износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од 01-ог по истеку наредног месеца за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца на досуђене износе зарада за наведени период из става првог изреке, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код надлежних фондова ПИО и здравственог осигурања, по стопи и основици која важи на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћеног сразмерног дела годишњег одмора за 2015. годину исплати износ од 2.631,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2017. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 182.786,00 динара са законском затезном каматом у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, од дана извршности одлуке па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2519/2021 од 31.08.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) - у даљем тексту ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев је основан јер је у утуженом периоду радно време тужиоца према уговорима о раду закљученим са туженим требало да износи 40 часова недељно, а тужилац је фактички радио од 7-17 часова шест дана у недељи (у зимском периоду од 7 до 16 часова), а недељом од 7-13 часова. Тужени има страначку способност с обзиром на то да је регистрован као огранак страног привредног друштва за обављање делатности у Републици Србији, то јест да је у обављању послова из регистроване делатности у правном промету носилац права и обавеза. О тужбеном захтеву судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Стога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 2. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за исплату поднета је 20.06.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 442.152,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић